— Քեզ եւ քու սասունցուոցդ դեռ բարի ճանապարհ չեմ կարող մաղթել եւ կը փափագիմ, որ քանի մը օր աւելի ինձ հիւր լիսիք, վասնզի ինչպէս կրնաք երեւակայել կարելի է, որ այդանզգամ արաբացիք դառնան վրէժ խնդրելու իրենց պարտութեան. եւ որովհետեւ ես էլ Տարօնս գաւառեն ձեզ հետ մերձաւոր հայրենակից եմ, կը յուսամ թէ իմ խնդիրքս չէք մերժէր:

Իսկ Յովնան, որ բոլորովին կազդուրեալ մարդ մ՝էր, եւ առջի շփոթութենեն ազատ՝ անխռով, բայց ամենայն խոնարհութեամբ պատասխանեց.

— Քու փափագը եւ խնդիրը մեզ սասնցուոց համար սուրբ հրաման է, իշխանուհի, եւ զմեզ երջանիկ կը սեպենք եթէ քեզ եւ քոկիններուդ համար կենաց վտանգաւ անգամ կարէնանք ծառայել: Այս ոչ իմ միայն՝ այլ բոլոր մեր սասնցուոց ամէնուն փափագն է:

Այս խօսքերն այնպիսի միամտութեամբ զրուցուեցան, որ մէկուն կասկածի տեղիք չէին կրնար տալ, եւ Խոսրով նաեւ ամենեւին չէր կասկածէր՝ եթէ Հռիփսիմէ տիկնոջ պատմութեան տեղեակ չլինէր:

Առաւօտուն իշխանաց հեծելագունդը կը բաժնուէր սասնցուոց, եւ Գուրգէն խօսք առնելով Հովնանէ, որ պիտի գար զինք Թորթում տեսնելու, իւր միւս րնկերներով կ'երթար իր նպատակին:

Այս վիճակին մէջն էր ահա խեղճ Յովնանու անձը, երբ ամէն ընկերները գնացին, եւ ինք մինակ մնաց իր սասնցիներուն հետ, մանաւանդ թէ իւր քսանեօթ տարուան տենչանաց հետ. իրաւ՛, տեսաւ, եւ ոչ միայն տեսաւ այլ եւ խօսեցաւ իրեն, այլ ոչ տեսնելը տեսնել էր, ոչ խօսիլը խօսիլ, անյպիսի սիրոյ մի համար, որոյ մէջ ոչ յանցանաց այլ ստգտանաց նաեւ նշմարանք չէր մտէր, որուն մարդկային եւ երկրաւոր ամէն բիծերն ու ժանգը (եթէ այդպէս լեզու մը կրնայ գործածվյիլ սիրոյ համար) թշուառութեան կրակը եւ հառաչանաց բոցը մաքրէր եւ զտէր էր, եւ ուր նիւթական ամէն բան հատեր աննիւթականն էր միայն մնացել: Ի՛նչ բանէր ունէր Յովնան զրուցելու այդ կնոջ, ինչչա՛փ բանէր ունէր իմանալու իրմէ. քսանեօթ